

A PREDICAT „DUHURILOR DIN ÎNCHISOARE”

„Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu; fiind omorât în trup, dar făcut viu în duh, în care S-a dus și a predicat duhurilor care sunt în închisoare [pe lângă lucrarea care a făcut-o pentru noi], care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe.” 1 Petru 3:18-20.

De mult s-a căutat o interpretare satisfăcătoare a acestei scripturi și doar puțini au găsit o soluție perfect consecventă și satisfăcătoare chiar și pentru ei înșiși. Dar având în vedere adevărul care reiese din capitolul precedent, declarațiile de mai sus ale apostolului Petru devin clare.

Mai întâi vom declara cele două opinii susținute în general cu privire la acest pasaj, apoi vom da propria noastră opinie.

Cea mai obișnuită opinie este că, în timp ce Isus era în mormânt, El a plecat într-un turneu misionar pentru a predica păcătoșilor de dinainte de potop, care sufereau chinuri într-un presupus loc numit iad.

Dacă susținătorii acestei interpretări ar analiza-o, ar găsi că aceasta favorizează ideea unei încercări viitoare a celor de dinainte de potop, idee cărora ei i se opun cu vehemență. Căci dacă Cristos le-a predicat trebuie s-o fi făcut cu un scop. Cu siguranță n-a făcut-o doar ca să-și bată joc de ei. Prin urmare trebuie să fi predicat un mesaj de speranță — o parte din binecuvântatele Sale „vești bune care vor fi o mare bucurie”. Și dacă există un viitor pentru cei de dinainte de potop, de ce n-ar accepta poziția noastră ca fiind cea corectă — că în Cristos „toate familiile pământului vor fi binecuvântate”?

Aceasta este obiecția pe care consecvența ar prezenta-o împotriva acestei opinii, din punctul de vedere al celor care o susțin. Dar dacă o privim din punct de vedere scriptural și cu ideea corectă despre moarte și despre „iad”, trebuie să ne gândim că dacă Isus a fost într-adevăr mort în timpul celor trei zile, așa cum declară apostolii, atunci El n-a putut să predice; fiindcă „cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5) și „în Locuința Morților în care mergi, ne este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10). Apoi, dacă Isus a fost o excepție de la regulă și a putut predica, cei de dinainte de potop n-ar fi putut auzi, fiindcă, evident, în mormânt ei n-au nici înțelepciune, nici cunoștință. Așadar această opinie se dovedește a fi în general atât nesatisfăcătoare cât și nescripturală.*

A doua opinie — și cea care ni s-a părut cea mai

*Vezi „Ce spun Scripturile despre iad?”

rațională până când analizarea materialului precedent a aruncat lumină și asupra acestei scripturi — trimite la ideea unei predicări așa cum a făcut-o Noe sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu celor de dinainte de potop, care atunci se găseau în marea închisoare, mormântul. Obiecția la această opinie ține de faptul că predicarea nu s-a făcut oamenilor, nici duhurilor oamenilor, ci „*duhurilor*”, ființelor spirituale; iar predicarea n-a fost făcută de Noe, nici de spiritul lui Dumnezeu, nici înainte de potop, ci după ce aceștia au fost înlănțuiți. Iar predicarea, susținem noi, s-a făcut prin fapte — prin moartea și învierea Domnului nostru.

De aceea pare foarte clar că *duhurile* sunt acele ființe spirituale care au fost neascultătoare în zilele lui Noe, și pe care, prin urmare, Dumnezeu le-a închis sau le-a restrâns de la o parte din libertățile și privilegiile inițiale; „El păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice [restricții], în întuneric, pe acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința [sau starea normală]”. Iuda 6.

Până aici această interpretare pare să satisfacă toate condițiile acestui caz. Acum se pune întrebarea: În ce mod a putut Domnul să predice spiritelor cât timp a fost mort? Răspundem că nu *așa* este declarat. El a predicat prin *fapte*, așa cum spunem uneori că „*faptele vorbesc* mai bine decât cuvintele”. Predicarea Lui s-a făcut prin suferințele, prin moartea și învierea Sa. Astfel, pe măsură ce Isus înainta pas cu pas în lucrarea Sa, *calea Sa* ținea o

predică bună acelor îngerii care odinioară fuseseră puși să conducă pe om și care ei înșiși au căzut în loc să ridice omenirea. Au văzut exemplificată în Isus ascultarea chiar până la moarte și răsplata ei — învierea la existență spirituală de natură divină. Acesta a fost marele text al predicii; și învățătura din ea este declarată de către apostol (1 Petru 3:22), și anume, că Isus este acum mult înălțat și I s-a dat un nume (titlu) mai presus de orice nume; că „stă la dreapta lui Dumnezeu [poziția celei mai înalte favorii], după ce S-a înălțat la cer și *Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile*”. Ei L-au cunoscut pe Isus încă înainte de a lăsa gloria stării cerești ca să devină om. Ei au știut obiectivul sacrificiului Său ca om. L-au văzut ascultător până la moarte și apoi marea înălțare care I s-a dat ca răsplată (Filipeni 2:9). Ei trebuie să-și fi simțit adânc pierderea suferită prin neascultare, fiind îndepărtați de la comuniune cu Dumnezeu, îngrădiți ca nevrednici de libertatea și comuniunea inițială cu cei mai curați la minte din omenire, și propriul lor viitor fiind o taină.

Ne putem doar imagina că durerea și necazul le-au umplut inimile când au comparat cursul neascultării și rezultatele lui nefericite, cu viața de ascultare a Domnului și cu marile ei rezultate. Ne putem imagina cel puțin pe unii dintre ei spunând: Dacă doar ne-am fi dat seama înainte, așa cum ne dăm seama acum, de marea deosebire dintre rezultatele ascultării și cele ale neascultării. Dacă doar ar fi posibil să avem o altă încercare: cu cunoștința noastră mai mare, cursul nostru ar fi foarte diferit.

Ar trebui să facem o distincție clară între Satan și acești îngeri. Satan evident a păcătuit împotriva unei lumini mari, așa încât înțelepciunea infinită nu găsește că mai poate face ceva pentru el și nimicirea lui finală este în mod clar prezisă. Evrei 2:14.

Dar oare nu spune Domnul în Matei 25:41 că pedeapsa care le așteaptă pe aceste ființe spirituale decăzute este pedeapsa veșnică? Nu: acest verset nu poate fi folosit ca argument împotriva speranței unei judecăți a spiritelor legate sau întemnițate; fiindcă, deși prin forța împrejurărilor și a limitării lor de la orice alt serviciu ei sunt acum îngerii — mesagerii sau servitorii — lui Satan, totuși este posibil ca ei să nu continue tot așa, dacă li se va da posibilitatea să se întoarcă la serviciul lui Dumnezeu și să fie îngerii lui Dumnezeu. Acest pasaj se referă la „iazul de foc” sau la nimicirea (Apocalipsa 20:10)* în care, la sfârșitul Veacului Milenar, vor fi aruncați toți cei care nu vor fi în armonie cu Dumnezeu. Satan va fi unul dintre cei aruncați în *nimicire* veșnică, și împreună cu el toți cei care vor comite nedreptate sau vor găsi plăcere în ea — toți care vor fi socotiți a fi îngerii sau mesagerii lui, *îngeri spirituali sau oameni*. Toți *răufăcătorii* vor fi îndepărtați de la viață. De la început planul lui Dumnezeu a fost să-i îndepărteze pe aceștia, și numai pe aceștia. Când se spune că „DOMNUL nimicește pe toți *cei răi*”, se referă la cei răi *cu voia*, și nu la cei doar neștiutori, doar greșit îndrumați, orbiți sau înșelați.

*Vezi „Ce spun Scripturile despre iad?”

ÎNCERCAREA ÎNGERILOR

Acele „duhuri care sunt în închisoare”, „acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început” și care au primit o mărturie atât de plină de forță dar tăcută despre misiunea morții și învierii Domnului nostru Isus, vor avea oare vreodată ocazia să profite de acele lecții? Vor avea oare vreodată ocazia să se căiască de păcatul lor, să părăsească serviciul lui Satan și să se întoarcă la loialitate față de Dumnezeu?

Dacă mai înainte am crezut că Scripturile nu spun nimic referitor la acest subiect, ne-am dat seama că ne-am înșelat; și când Dumnezeu vorbește, putem conchide în mod rațional că are de spus ceva folositor pentru noi. De aceea, să plecăm urechea ca să aflăm orice ar considera Tatăl potrivit să ne comunice.

Iuda (versetul 6) ne informează că pe acei îngeri care au comis desfrânare și au umblat după trup străin, „tot așa”, „în același fel” ca sodomiiții (versetele 7 și 8), Dumnezeu îi ține sub restricție (ca pedeapsă sau sancțiune) „pentru [sau până la] judecata zilei celei mari”. „Ziua cea Mare” este Ziua Milenară, și omenirea de asemenea așteaptă această judecată (krisis — proces de judecată). Mărturia apostolului Petru este în armonie (2 Pet. 2:4); și Sf. Pavel confirmă că acești îngeri decăzuți și în prezent ființe spirituale întemnițate, la fel ca omenirea, vor avea o judecată sub domnia lui Cristos și a Bisericii, „Împărăția lui Dumnezeu” înălțată în putere. Vorbind despre faptul că este nepotrivit ca sfinții să apeleze la tribunale pământești pentru reglementarea dificultăților dintre ei, el spune: „Nu știți că sfinții

vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?" 1 Corinteni 6:1-4.

Cuvântul grecesc redat aici „judeca” este *krino*, având aceeași rădăcină cu *krisis*, redat prin „pedeapsă” în Iuda 7, și înseamnă *a governa, a proba* — a împărți fiecărui individ binecuvântări sau lovituri, potrivit cu ceea ce merită când este adus la deplina lumină a adevărului și sub toate binecuvântările domniei lui Cristos. Astfel se vede că parte din lucrarea lui Cristos va fi să stăpânească și să îndrume atât pe oamenii păcătoși cât și pe îngerii păcătoși — „să judece lumea”, pe oamenii decăzuți, *acum sub restricția morții*, din care au fost răscumpărați, și de asemenea să judece pe îngerii decăzuți, spiritele, *vii dar sub restricție* până la judecata sau încercarea Marii Zile Milenare, când Biserica sub conducerea Domnului ei va judeca și cazul lor, dându-le *viață* veșnică și favoare celor care atunci se vor dovedi vrednici de ea, și *nimicire* veșnică celor care sub lumină și ocazie deplină se vor fi dovedit nevrednici.

În afara acestor referiri la subiect, găsim referiri frecvente la o lucrare pe care o va face Cristos pentru a supune atât puterile cerești sau spirituale cât și cele umane, după ce va fi aleasă Biserica și va începe lucrarea de judecare și binecuvântare. De exemplu, citim (Efeseni 1:10): „ ... pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni [sub stăpânirea și legea lui Dumnezeu] în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri [spirituale] și lucrurile care sunt pe pământ [umane]”. Apoi: „Căci toată plinătatea și-a

găsit plăcerea să locuiască în El, și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri [încălcătorii pământești și spirituali], făcând pace prin sângele crucii Lui”. Coloseni 1:19, 20.

În Efeseni 3:8-10, ni se arată că Dumnezeu a ascuns lungimea și lățimea planului Său de mântuire până în Veacul Evanghelic, când apostolii au fost însărcinați să spună *oamenilor* condițiile în baza cărora puteau deveni părtași cu Cristos în executarea planului iubitor al lui Dumnezeu; și intenția este ca, în cele din urmă, toate ființele pământene și cerești sau spirituale să cunoască, prin intermediul Bisericii, bogăția nemărginită care se află în marele dar al lui Dumnezeu — Fiul Său — și diferitele metode și pași pe care înțelepciunea Sa i-a marcat pentru toate creaturile Sale. Cităm pasajul din *traducerea* Diaglott:

„Da, mie, cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dată această favoare — să vestesc printre neamuri veștile bune — *bogăția nemărginită* a Celui Uns: să luminez pe toți în legătură cu [metoda de] administrarea [sau funcționarea] acestei taine [plan] care a fost ascunsă de veacuri de către Dumnezeu care a creat toate; pentru ca acum [de acum înainte] să fie făcută cunoscută domniilor și autorităților *din locurile cerești*, prin adunare [prin intermediul Bisericii], *înțelepciunea nespus de felurită* a lui Dumnezeu, după un plan al veacurilor, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”.

Ar părea, așadar, că planul generos al lui

Dumnezeu și înțelepciunea Lui felurită cuprind ceva de interes pentru îngeri, și de un interes special pentru cei limitați sau restrânși și care așteaptă o încercare în judecata mării Zile Milenare. Aceștia văd pe sfinți și caută să privească în lucrurile descoperite lor de Spirit și de Cuvânt; dar în nici un alt fel nu pot afla despre viitorul lor sau ce pregătiri au fost făcute pentru ei în bogăția nemărginită și în înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, fiindcă, așa cum s-a afirmat aici, aceasta trebuie să fie „făcută cunoscută” „prin Biserică”.

Acești îngeri condamnați au învățat mult începând de la primele cuvinte și predică; nu numai lecția ascultării și înălțării Domnului nostru (1 Petru 3:18-20; 1 Timotei 3:16), dar și a urmașilor Lui; fiindcă citim că „am ajuns o priveliște pentru lume, pentru *îngeri* și pentru *oameni*” (1 Cor. 4:9). Priveliștea și învățătura sunt atât pentru oameni cât și pentru îngeri, deoarece atât îngerii cât și oamenii vor fi curând judecați de Biserică și binecuvântați de ea, dacă vor fi găsiți ascultători și vrednici de viață. Când se va da mărturia, la timpul potrivit, toate lucrurile din cer (starea spirituală) și de pe pământ (cea umană), se vor închina în fața Unului lui Iehova și-L vor mărturisi ca Domnul și Stăpânitorul lor; și cei care vor refuza să se supună autorității Sale drepte vor fi îndepărtați de la viață — nimiciți ca fiind nevrednici de viață. Isaia 45:23; Romani 14:11; Fapte 3:23.

Îngerii care au păcătuț în zilele lui Noe au avut de atunci încoace o experiență amară: fără îndoială

moartea ar fi fost de preferat în multe privințe. Îndepărtați de la legătura cu îngerii buni și având tovarășie numai unul cu altul și cu Satan, fără Dumnezeu și fără speranță, trebuie să fi avut o experiență cumplită cu efectele triste ale păcatului, în vreme ce observând omenirea care moare din cauza păcatului, îi putea face să presupună că moartea va fi în cele din urmă și plata lor. Că aceasta era temerea spiritelor necurate este dovedit de protestul unuia dintre ei pe care Domnul l-a scos afară: „Ai venit să ne pierzi?” (Marcu 1:24; Luca 4:34; Matei 8:29). Dar aceasta nu dovedește că presupunerile lor erau corecte, precum nu dovedește a fi corectă nici credința milioaneilor de creștini preinși că nouă zecimi din omenire vor fi chinuiți veșnic. Faptul este că Satan, care a învățat pe oameni să hulească astfel caracterul lui Dumnezeu prin denaturarea planului divin, a fost învățătorul și mai-marele acestor spirite respinse; și în mod evident el a prezentat în lumină falsă planul lui Iehova în fața acestor spirite întemnițate după cum o făcuse și față de om. El este tatăl minciunilor.

Nu putem uita nici purtarea plină de respect a îngerilor decăzuți față de Domnul și față de apostolii Săi și de mesajul pe care l-au dat; într-adevăr cu mult mai respectuoasă decât aceea a celei mai stricte secte evreiești. În timp ce aceștia din urmă își băteau joc de El spunând: „Nu este Acesta Isus, fiul lui Iosif?” (Ioan 6:42), spiritele decăzute au exclamat: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 3:11). În timp ce primii ziceau: „Are demon și este nebun”, cei din urmă ziceu:

„Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”. Marcu 1:24.

„Legiunea” care înnebunise pe gadareni s-a închinat în fața lui Cristos, recunoscându-L ca „Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt”. Marcu 5:6, 7.

În timp ce au respectat pe cei adevărați, s-au opus celor falși, spunând unora care pretindeau că-i scot afară: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știi; dar voi, cine sunteți?” Fapte 19:15.

Atât evreii cât și neamurile, când trimișii lui Dumnezeu au venit la ei cu veștile bune ale mântuirii, i-au bătut și i-au ucis cu pietre, dar unii dintre acești îngeri decăzuți au părut doritori să răspândească veștile de bucurie. Unul l-a urmat pe apostolul Pavel și pe Sila, spunând: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc [vouă, oamenilor, și îngerilor] calea mântuirii”. Fapte 16:17.

BAZA SPERANȚEI PENTRU ÎNGERII DECĂZUȚI

Dar acum se ridică o întrebare importantă. Scripturile ne arată că speranța oamenilor se centrează în faptul că s-a dat un preț de răscumpărare pentru păcatul lui Adam; dar care este baza speranței pentru acești îngeri decăzuți? Pe ce bază li se poate acorda o încercare cu speranța vieții veșnice? A murit Domnul Isus pentru ei?

Nu așa ni se spune. Jertfa de răscumpărare a fost umană, o jertfă pentru om. „Căci negreșit”, spune Pavel, „nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” etc. (Evrei 2:16). Mai mult, îngerii nu s-au aflat sub condamnarea *morții* și ca

atare nu și-au pierdut viața în nici o măsură și n-au nevoie de răscumpărare din moarte. Din cauză că sentința *morții* a trecut asupra oamenilor a fost necesară răscumpărarea pentru ca să ne putem recâștiga viața. Acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început n-au fost condamnați la moarte, ci să fie *restrânși și limitați până la ziua judecării*, când Dumnezeu va judeca cu dreptate pe oameni și pe îngeri prin Omul pe care L-a rânduit (Fapte 17:31). De aceea ei își suferă *pedeapsa lor*; *la fel* cum omul își suferă *pedeapsă lui*, deși pedepsele sunt de natură foarte diferită — potrivit „înțelepciunii nespuse de felurite a lui Dumnezeu”.

Și totuși îngerii decăzuți au avut un mare interes față de jertfa Domnului nostru; fiindcă, deși ei n-au fost răscumparați, cumpărați cu sângele prețios, așa cum a fost omul, și nici n-au avut nevoie să fie, nefiind sub condamnarea morții, totuși speranța lor se centra în puterea cu care El a fost răsplătit prin înălțarea la natura divină, drept urmare a ascultării Sale chiar până la moarte. El este acum Domn și judecător atât al celor vii cât și al celor morți — cei morți și cei aflați pe calea morții, și îngerii vii, necondamnați niciodată la moarte. Romani 14:9.

Repetăm, dacă privim corect problema, că *acești îngeri* au fost ispitiți și seduși în mare măsură de răul din oameni, care devenise foarte mare (Geneza 6:5), putem vedea cum împăcarea îndeplinită pentru om prin sângele crucii se putea aplica și putea anula atât vina directă cât și pe cea *indirectă*, dacă rezulta *din* neascultarea unui singur om. Așa că acum suntem

asigurați prin cuvintele apostolului: I-a plăcut Tatălui ca „prin El să împace toate lucrurile [care nu sunt în armonie] cu Sine, atât lucrurile de pe *pământ* [umane] cât și lucrurile din *ceruri* [îngerești], făcând pace [ispășire — satisfacție] prin sângele crucii Lui”. Coloseni 1:20.

Acestea sunt scrise „ca să puteți înțelege pe deplin împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință”, și crezând să vă puteți bucura cu o bucurie de negrăit. „O, adâncul bogăției și înțelepciunii lui Dumnezeu!” Efeseni 3:18; Romani 11:33.